

Arrest

nr. 216 509 van 7 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint Martin 22
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat J. BRAUN *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 3 mei 2012 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 4 mei 2012 om internationale bescherming. Op 30 november 2012 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Bij vonnis van de correctionele kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Luik van 18 april 2018 wordt verzoeker wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen veroordeeld tot (onder meer) een gevangenisstraf van 10 maanden.

1.3. Bij schrijven van 30 mei 2018 verzoekt de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal om de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus in te trekken op basis van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin, en artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) omwille van de hierboven aangehaalde veroordeling.

1.4. Bij aangetekende brief van 20 juli 2018 roept de commissaris-generaal verzoeker op voor een persoonlijk onderhoud omwille van een nieuw element in verband met zijn subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker wordt hierover gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) op 9 augustus 2018.

1.5. Op 28 september 2018 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtou van origine. U bent afkomstig uit het dorp A. (...), gelegen in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar.

U verliet Afghanistan omwille van problemen met de taliban. Op 3 mei 2012 kwam u aan in België en de volgende dag diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 november 2012 kende het CGVS u de subsidiaire beschermingsstatus toe wegens de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst op grond van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U werd op 18 april 2018 veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien maanden omwille van het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren onder bezwarende titel van verdovende middelen, meer bepaald cannabis.

Op 14 juni 2018 ontving het CGVS een brief waarin de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 9 augustus 2018 werd u gehoord door het CGVS om mondeling op dit element te reageren en redenen aan te halen voor het behoud van uw status.

B. Motivering

Op 30 november 2012 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door de vaststelling dat in uw regio van herkomst een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken. Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de correctionele rechtbank te Luik d.d. 18 april 2018. Uit dit vonnis blijkt dat veroordeeld werd tot 10 maanden gevangenisstraf wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen (cannabis).

Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten had moeten zijn. Artikel 55/4, § 1 c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Hierbij dient benadrukt te worden dat het

CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van de Correctionele rechtbank te Luik.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat u 18 april 2018 veroordeeld werd door de Correctionele rechtbank te Luik voor verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren onder bezwarende titel van verdovende middelen, meer bepaald cannabis. Te dezen kan verder verwezen worden naar de overwegingen van het EHRM in de zaak Arvelo Aponte v. Nederland (application 28770/05) van 3 november 2011. Deze zaak betrof een Venezolaanse verzoekster die in 1996 in Duitsland tot twee en een half jaar cel veroordeeld werd voor smokkel van 691 gram cocaïne; ingevolge deze veroordeling werd haar verblijfsrecht in Nederland ontnomen. Het Hof overwoog dat, gelet op het vernietigend effect van drugs op het leven van mensen, het begrijpelijk is waarom de autoriteiten een grote vastberadenheid vertonen ten aanzien van de personen die actief bijdragen in de verspreiding van deze producten (r.o. 57) en dat verzoeksters misdrijf "(...) was quite serious" (eigen vertaling: "was redelijk ernstig") aangezien het de deelname betrof in de import van een niet onbelangrijke hoeveelheid cocaïne die resulteerde in een gevangenisstraf van twee jaar en zes maanden (r.o. 58). Daargelaten de vaststelling dat uw deelname aan drugshandel onverzoenbaar is met de humanitaire beschermingsstatus die u werd toegekend, dient te worden besloten dat uw veroordeling van 18 april 2018 een 'ernstig misdrijf' betreft.

Bijgevolg kan niet betwijfeld worden dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf gepleegd heeft in de zin van artikel 55/4, § 1, c van de vreemdelingenwet. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt daarom op grond van artikel 55/5/1 § 2 ingetrokken.

U werd op 9 augustus 2018 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet rechtvaardigen.

U verklaarde dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat u geen familie heeft in Afghanistan. Uw ouders zouden overleden zijn en u heeft geen contact met uw broer en uw oom langs vaderszijde welke nog in Afghanistan verblijven (CGVS, p. 4, 5). Voorts verklaarde u niet te kunnen terugkeren omwille van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan (CGVS, p. 5). Ten slotte vestigde u de aandacht van het CGVS op het feit dat u als minderjarige aankwam in België (CGVS, p. 5). Deze elementen hebben betrekking op een eventuele terugkeer naar Afghanistan, maar houden niet rechtstreeks verband met motieven waarom u uw status zou moeten behouden. Bovendien wegen de elementen die u aanbrengt niet op tegen het feit dat u in België veroordeeld bent voor ernstige feiten. Deze elementen worden wel in rekening gebracht bij de beoordeling van de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie verder).

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de verzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4, § 1 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar het district Chaparhar in de provincie Nangarhar. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 49/2, 55/4, § 1, c), en 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 17.1, b), en 19.3, a), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen

voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 44 en 45 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van het beginsel van de redelijke termijn, van het beginsel van de wapengelijkheid en van de rechten van verdediging.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*“• Eerste grief : schending van artikel 49/2 van de Vreemdelingenwet Krachtens artikel 49/2 van de Vreemdelingenwet :
“(…)”.*

*Krachtens artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet :
“(…)”.*

*Krachtens artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet :
“(…)”.*

In casu :

- Op 4 mei 2012 heeft de verzoeker een verzoek tot internationale bescherming ingediend, en op 30 november 2012 verkreeg hij subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

- Op 14 juni 2018 ontving het CGVS een brief waarin de Dienst Vreemdelingenzaken het CGVS verzocht om de mogelijkheid van intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

- Volgens de beslissing van 28 september 2018, "steunend op artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken".

Uit artikel 49/2 §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat een beslissing op grond van artikel 55/5/1 van dezelfde wet slechts binnen vijf jaren na het verzoek kan worden genomen : "Na vijf jaar, te rekenen vanaf de indiening van de asielaanvraag wordt de vreemdeling aan wie de subsidiaire beschermingsstatus is toegekend tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk toegelaten tenzij de subsidiaire beschermingsstatus ondertussen werd opgeheven of ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/5 of 55/5/1 of tenzij de vreemdeling ondertussen afstand heeft gedaan van zijn subsidiaire beschermingsstatus". A contrario, na afloop van de periode van vijf jaren is het verblijf onbepaald en is de intrekking op grond van artikel 55/5/1 niet langer mogelijk.

Bovendien krachtens artikel 49/2, §4 van de Vreemdelingenwet : "De minister of zijn gemachtigde zendt onverwijld aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen elk element in zijn bezit over dat een beslissing tot intrekking op basis van artikel 55/5/1 zou kunnen rechtvaardigen". In casu zendt de minister het enige relevante element op 14 juni 2018, terwijl deze gedateerd is op 18 april 2018. Als meer dan twee maanden wachten om dat element door te geven, heeft de Minister deze bepaling niet nageleefd, zodat het CGVS op deze basis niet geldig op de hoogte werd gebracht en geen beslissing kon nemen.

Vastgelopen in toepassing van de artikelen 49/2 §4, en 55/5/1 §1 van de Vreemdelingenwet, moest het CGRA, overeenkomstig §3 van deze bepaling, in zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 uitbrengen. Wat hij niet heeft gedaan, is een bijkomende reden voor vernietiging.

Overigens, volgens artikel 49/2 §4 van de Vreemdelingenwet, "De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt in geval van toepassing van het eerste of het tweede lid binnen een termijn van zestig werkdagen een beslissing tot intrekking of opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus of informeert de betrokkene en de minister of zijn gemachtigde dat niet wordt overgegaan tot de intrekking of opheffing van dit statuut". In casu is het verzoek van de minister op 14 juni 2018 gedateerd en is de beslissing op 28 september 2018 genomen, meer dan drie maanden later. Aangezien de verzoeker slechts 15 dagen heeft om dit beroep in te stellen, op straffe van verval van recht, is het moeilijk te begrijpen waarom het CGVS bijna twee keer meer tijd heeft dan de wettelijke

verplichting om zonder boete te beslissen, het duidelijk onverenigbaar zou zijn met de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie, gelijkheid van wapens en de rechten van de verdediging.

Ten slotte, rijst de vraag of de beëindiging van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 19 van richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 en de artikelen 44 en 45 van richtlijn 2013/32/UE van 26 juni 2013 waarschijnlijk zonder tijdslimiet zal plaatsvinden, in dit geval zes jaar na de indiening van het verzoek tot internationale bescherming. Deze vraag rijst des te meer wanneer, zoals in dit geval, de subsidiaire beschermingsstatus op jonge leeftijd werd erkend, toen Meneer A. (...) nog steeds een minderjarige was. Het Hof van Justitie moet over dit onderwerp worden ondervraagd.

Het zou moeilijk te begrijpen zijn als de bescherming zonder tijdslimiet zou kunnen worden ingetrokken, terwijl volgens overweging 18 van de procedurerichtlijn, "Het is in het belang van zowel de lidstaten als de personen die om internationale bescherming verzoeken dat zo spoedig mogelijk een beslissing wordt genomen inzake verzoeken om internationale bescherming, onverminderd h et uitvoeren van een behoorlijke en volledige behandeling". Bovendien voorziet artikel 31.3 van dezelfde richtlijn een termijn van zes maanden voor de voltooiing van de procedure, terwijl verscheidene bepalingen de autoriteiten verplichten binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen. De intrekking van de bescherming van Meneer A. (...) meer dan vijf jaren na zijn verzoek is kennelijk onredelijk, terwijl hij als minderjarige in België is aangekomen en de problemen die hem ertoe hebben gebracht om de subsidiaire beschermingsstatus aan te vragen en te verkrijgen, nog steeds niet zijn opgelost.

• Tweede grief : schending van artikelen 55/4, §1, c) en 55/5/1, §2. 1° van de Vreemdelingenwet

Volgens het CGVS (blz. 2) heeft Meneer A. (...) een 'ernstig misdrijf' gepleegd waarvoor de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen worden ingetrokken. Hieruit volgt dat de relevantie van het strafbare feit een voorwaarde is voor intrekking.

Krachtens artikel 55/5/1, §2 van de Vreemdelingenwet, "de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in (...) ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn". In overeenstemming met artikel 55/4, §1, c) van dezelfde wet, "een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat (...) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd".

In dezelfde zin, bedingt artikel 19, §3, a) van richtlijn 2011/95/EU dat "De lidstaten trekken de subsidiaire beschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of staatloze in, beëindigen deze of weigeren deze te verlengen indien (...) hij, nadat hem de subsidiaire beschermingsstatus is verleend, op g rond van artikel 17, leden 1 en 2, van subsidiaire bescherming uitgesloten is of had moeten zijn". In overeenstemming met artikel 17, §1, b) van dezelfde richtlijn, "Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat (...) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd".

Volgens het arrest van 13 september 2018 van het Hof van Justitie van de Europese Unie in het kader van de zaak C-369/17, "Artikel 17, lid 1, onder b), van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, moet aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een wettelijke regeling van een lidstaat op grond waarvan de persoon die aanspraak maakt op subsidiaire bescherming, uitsluitend op basis van de straf die overeenkomstig het recht van die lidstaat op een specifiek misdrijf is gesteld, wordt geacht „een ernstig misdrijf” te hebben gepleegd in de zin van deze bepaling, waardoor hij kan worden uitgesloten van die bescherming. Het bevoegde nationale bestuursorgaan dat, of de bevoegde nationale rechterlijke instantie die beslist op het verzoek om subsidiaire bescherming dient bij de beoordeling van de ernst van het desbetreffende misdrijf een volledig onderzoek naar alle omstandigheden van het specifieke geval uit te voeren".

In casu, na voorwaardelijk te zijn vrijgelaten voor goed gedrag (stuk 3), werd Meneer A. (...) bij verstek veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Luik wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen (cannabis). Uit het administratief dossier blijkt dat Meneer A. (...) niet de gelegenheid heeft gehad om zich tegen het vonnis te verzetten.

Volgens het CGVS betreft deze veroordeling een 'ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c), dat de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt. Het CGVS baseert zich op de zaak *Arvelo Aponte v. Nederland* (application 28770/05) van 3 november 2011. De situatie van de verzoeker in deze zaak is echter niet vergelijkbaar met de situatie van Meneer A. (...). Meneer A. (...) werd niet veroordeeld voor "participation in the deliberate importation of not negligible quantity of cocaine, which resulted in a prison sentence of two years and six months" (EHRM, *Arvelo Aponte v. the Netherlands*, 3 november 2011, §58). In casu werd Meneer A. (...) veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien maanden omwille van het verkopen van cannabis "pour lequel la somme des concentrations du A9-THC et du THCA est supérieure à 0.2%" (zie het vonnis van de Correctionele rechtbank te Luik - stuk 4). Dit strafbare feit zijn dus veel minder ernstig van aard.

Bovendien baseert de bestreden beslissing zich alleen op de enige veroordeling van verzoeker. Nadat hij zijn land was ontvlucht zonder zijn familie vanwege problemen met de Taliban, en dat terwijl hij minderjarig was, moest Monsieur A. (...) het altijd alleen redden. Dit feit is een zeer trieste vergissing. Voorafgaand aan deze veroordeling, heeft Meneer A. (...) geen strafblad en heeft hij altijd voorbeeldig gedrag gehad. Dit werd door de Correctionele rechtbank te Luik als een verzachtende omstandigheid beschouwd.

Rekening houdend met de specifieke omstandigheden van de verzoeker maakt de loutere veroordeling alleen niet mogelijk de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

• *Derde grief : schending van artikel 3 EVRM*

Er werd door het Europese Hof voor de Rechten van Mensen beoordeeld dat : «Compte tenu de l'importance qu'elle attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de mauvais traitement, il appartient aux autorités nationales de se montrer aussi rigoureuses que possible et de procéder à un examen attentif des griefs tirés de l'article 3 sans quoi les recours perdent de leur effectivité » (EHRM, *Singh et autres c. Belgique*, n° 33210/11 van 2 oktober 2012, §103, ook *M.S.S. v. Belgique et Grèce*, n°30696/09 van 21 januari 2011).

Bovendien heeft het Hof van Strasbourg herhaaldelijk benadrukt dat «les Etats doivent notamment prendre en considération l'article 3 de la Convention, qui consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime » (EHMR, *MSS v. België en Griekenland*, n°30696/09 van 21 januari 2011, §218 ; ook *Labita v. Italie*, n°26772/95 van 6 april 2000, §119).

Daarop is het belangrijk te benadrukken dat overeenkomstig artikel 3 EVRM, mag niemand worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De bestreden beslissing die de verzoeker dwingt om naar Afghanistan terug te gaan, kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling zal bedreigd worden van foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Door geen rekening gehouden met dit risico schendt de verwerende partij artikel 3 EVRM en zijn zorgvuldigheidsplicht.

Ten eerste, verklaard het CGRA dat "u noch direct of indirect mag worden teruggelied naar het district Chaparhar in de provincie Nangarhar. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet", en concludeert vervolgens dat "steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken". Deze redenering is volstrekt onverenigbaar. Aangezien erkent de verwerende partij dat er in zijn beweerd region van herkomst, een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van Meneer A. (...), kan het CGVS niet concluderen dat zijn subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken zijn.

Ten tweede, bevestigt the European Asylum Support Office zelf dat de situatie in Chaparhar rampzalig is (stuk 5): « (Pro-)Government forces and military operations in Nangarhar - Military operations are being regularly conducted in the province. Air strikes are also being carried out. These operations sometimes involve the killing of insurgents. In January 2018, for example, operations were conducted in the district of Heska Mena/Deh Bala against ISKP, including air strikes. In March 2018, joint AN S F and international military force operations were conducted in Chaparhar district¹.

UNOCHA considered Nangarhar as one of the 'most conflict affected' provinces. In a UNOCHA map depicting 'conflict severity' in 2017, combining three indicators - security incidents, civilian casualties,

and conflict-induced displacement - UNOCHA places the districts in the south and the centre of the province in the highest category of severity (Achin, Deh Bala, Pachieragam, Khogyani, and Chaparhar). Hisarak, Surkhrod, Kot, Shinwar, Muhmand Dara and Lalpur were in the category below the highest. Sherzad, Rodât, Batikot Behsud and Jalalabad were in the middle category, and all other districts in the lower two categories. UNOCHA considered Nangarhar as one of the four provinces where persons exhibiting 'very high protection concerns' are located, defined as having a high number of: 'new IDPs, natural disaster affected people, returnees, refugees and vulnerable members of the host community', as well as 'non-displaced conflict affected people'. These are people living in close proximity (1 km) to explosive hazards resulting from conflict. In the period from 1 January 2017 to 31 March 2018, 740 incidents related to insurgents in Nangarhar province were found in open media sources by the Global Incidents Map website².

The Taliban and ISKP continued competing over territorial control in the province, and both were targeted by ANSF and international military forces. In Khogyani, fighting between Taliban and ISKP in the months of October and November 2017 displaced tens of thousands (see displacement), and several civilians were killed in the crossfire. NRC also reported that civilians were tortured for helping the adversaries when territory changed hands. In January 2018, for example, residents of the district of Heska Mena/Deh Bal a claimed that several civilians, including women and children, were killed and wounded in operations against ISKP. Local officials blamed the civilian casualties on the fact that ISKP fighters hide in civilian homes that are subsequently targeted by air strikes. In March 2018, there were again reports about civilian casualties during joint ANSF and international military force operations in Chaoarhar district³.

UNOCHA collected data, for the period 1 January 2017 - 26 March 2018, on 128 781 persons displaced from Nangarhar (1 834 from Achin; 10 847 from Chaparhar; 2 559 from Dehbala; 33 from Durbaba; 56 from Goshta; 182 from Hesarak; 89 300 from Khogyani; 182 from Kot; 7 490 from Lalpur; 333 from Muhmand Dara; 14 473 from Pachieragam; 84 from Rodât; 11 from Sherzad; 1 380 from Shinwar; 17 from Surkhrod) »⁴.

Bovendien, in recente krantartikelen wordt melding gemaakt van talrijke gevechten tussen de Talibanen en Daesh in het district Chaparhar:

- TOLO News, «Daesh Presence Widespread' in Nangarhar Province», 8 januari 2016 (stuk 6): « A number of Nangarhar residents raised concern on Sunday over Daesh activities in Nangarhar province and said the militants are now active in 10 districts of the province – with fighting between Taliban and Daesh having also spread to Bati Kot and Chaparhar districts. After raising their flag in Achin district, Daesh militants have continued their fight for territory in the province – rapidly spreading their activities to other districts, say residents. Not only is the Taliban fighting them, but so too are government forces. Locals said that due to the ongoing clashes, thousands of residents have fled their homes and that they are in desperate need of aid." Among 21 districts of Nangarhar province Daesh are active in 10 districts and at the moment they are spreading their influence," said Abdul Rahman one of the residents. "Government so far did not take serious action against Daesh and Daesh presence has become a source of concern for Bati Kot and Chaparhar districts and the situation is very bad in those districts," said Murad Khan another resident. Meanwhile, Nangarhar provincial council confirms the presence and activity of Daesh in Achin, Deh Bala, Chaparhar, Bati Kot and Kot districts of Nangarhar and said if the terrorist group is not stopped, Nangarhar province could fall to them. "My request from the central government is as soon as possible deploy additional forces to Nangarhar province and prevent Daesh militants spreading in Nangarhar because they are creating a threat for the province," said Ahmad Ali Hazrat the provincial council head. In contradiction to the provincial council remarks security officials only confirm the presence and activity of Daesh militants in three districts. "For the past seven months Daesh militants have been active in Achin, Deh Bala and Chaparhar districts and are fighting with Taliban but we also brought them heavy casualties," said Fazl Ahmad Shirzad, Nangarhar Police Chief. Nangarhar residents said however that the Taliban recently received their own reinforcements to help fight Daesh in the Bati Kot district »⁵.

- Ariana News, « Three brothers beheaded by ISIS in Nangarhar », 23 april 2018 (stuk 7) : « Three brothers were beheaded by the so-called Islamic State of Iraq and Svria (ISIS) or Daesh terrorist group in Chaparhar district of the eastern Nangarhar province, according to the local authorities. The incident took place, last night in Tirili area of Chaparhar district', Nangarhar governor's spokesperson, Attaullah Khogyani told Ariana News. He further said that the beheaded people did not have any relationship with the government. However, the ISIS has not yet commented regarding the incident. The terrorist group is reportedly active in several districts of the province despite Afghan and international forces have launched widespread operations against the militants since several months ago. In addition to

Nangarhar, the terrorist group is reportedly operating in Kunar, Jawzjan and Badakhshan provinces where local residents have recently expressed grave concerns over the increasing foothold of the ISIS »⁶.

- Long War Journal, « Taliban and Islamic State clash in eastern Afghanistan », 1st mei 2017 (stuk 8): « The Islamic State's Wilayah Khorasan (or Khorasan province) claimed gains at the Taliban's expense earlier today. The two sides clashed in the Chaparhar district of Afghanistan's eastern Nangarhar province, where they have fought each other repeatedly during the past two years.

A "number of soldiers of the caliphate in Wilayah Khorasan set out at dawn yesterday towards positions of the apostate Taliban in the area of Chaparhar," the Islamic State claimed in a statement released via social media. Abu Bakr al Baghdadi's followers added that they used "light and heavy" weapons during the "violent clashes, " killing 10 Taliban members and capturing three others. After allegedly forcing the Taliban's men to flee the area, the self-declared caliphate's "mujahidin" recovered spoils, including a "machine guns," "cannons" and "other weapons," as well as ammunition.

Local Afghan authorities confirmed that the two sides fought one another once again. According to Khaama Press, the provincial government in Nangarhar issued a statement saying several civilians, including children, were killed or wounded during the crossfire. The provincial authority reported that 21 Taliban members and seven Islamic State fighters were killed, with nine more from both sides wounded. (The provincial government's estimate of the Taliban's casualties is higher than the Islamic State's self-reported claim.)

Khaama Press added that the battle broke out at a time when Abu Bakr al Baghdadi's loyalists are under "heavy pressure from the security forces in other districts" in Nangarhar.

Chaparhar is one of several districts the Islamic State seized from the Taliban shortly after Abu Muhammad al Adnani, Baghdadi's first spokesman, announced the creation of Wilayah Khorasan in Jan. 2015. Citing local Afghan officials, Reuters reported in June 2015 that the Taliban had lost at least six districts in Nangarhar to its jihadist foes. However, the Taliban eventually recaptured Chaparhar and also successfully stymied the Islamic State's expansion in other areas of the country.

US-led forces have dislodged Baghdadi's jihadists from several of Nangarhar's districts since Jan. 2016. Indeed, the group controlled 10 or more districts at the beginning of 2016, according to the US military. But Wilayah Khorasan's safe haven shrunk as it faced multiple enemies. The US and its Afghan allies are currently trying to uproot the Islamic State's men from their remaining strongholds in Nangarhar. But that has not been easy. Three American soldiers were killed during raids in the area during the month of April.

Despite losing ground over the past year and a half, the Islamic State is still able to engage in heavy fighting and launch large-scale attacks in Afghanistan. And the Taliban is still in its crosshairs.

On Apr. 29, Wilayah Khorasan claimed that a separate battle in the northern Afghan province of Jowzjan left 30 Taliban members dead, with 40 others captured. The group said that it taken "30 rifles, 4 PKCs, 3 RPG-7 rockets," ammunition and "several vehicles" as spoils. Wilayah Khorasan's statement indicated that the battle with the Taliban lasted four days, which is consistent with independent reporting.

Citing local officials, Pajhwok Afghan News reported on Apr. 26 that 91 fighters had been killed "on both sides," but the casualties were mostly Taliban members, including one of the group's district chiefs. Pajhwok Afghan News' sources claimed that the fighting broke out after the Islamic State kidnapped "three drug smugglers" who had traveled from western and southern Afghanistan to do deals with the Taliban. The Islamic State's representatives allegedly refused to release the men.

Wilayah Khorasan's rivalry with the Taliban extends into Pakistan. On Apr. 28, the Islamic State's Amaq News Agency claimed the "assassination of a Taliban leader with one of his companions in Peshawar." The slaying took place one day earlier, on Apr. 21. Amaq didn't name the Taliban figure who was gunned down, but other reports quickly identified him as Maulvi Mohammad Daud.

Zabihullah Mujahid, the Taliban spokesman, onfirmed Daud's death, but did not identify his killers. According to NBC News, other Taliban officials identified Daud "as a member of the organization's leaders' council in Peshawar."

More than three years after Baghdadi and his supporters declared their caliphate in Iraq and Syria, the Islamic State continues to target its jihadist opposition around the globe. In addition to the recent attacks in Afghanistan and Pakistan, the Islamic State is battling Hay'at Tahrir al Sham (HTS) in an area south of Damascus. HTS includes the group formerly known as Al Nusrah, al Qaeda's largest branch in history »⁷.

- Khaama Press, « Clash among Taliban and ISIS leaves 3 dead, 5 wounded in Nangarhar », 2 maart 2018 (stuk 9): « At least three militants were killed and five others were wounded during a clash between the Taliban and ISIS militants in eastern Nangarhar province of Afghanistan. The 201st Silab Corps of the Afghan Military in the East said the latest clash between the two groups took place in the

vicinity of Chaparhar district. According to the Silab Corps, at least three Taliban insurgents were killed and two others were wounded during the clash. The source also added that three militants affiliated with the Islamic State of Iraq and Syria (ISIS) terrorist group were among those wounded during the clash. The anti-government armed militant and terrorist groups including the Taliban and ISIS group have not commented regarding the report so far. Nangarhar has been among the relatively calm provinces in East of Afghanistan since the fall of the Taliban regime but the anti-government armed militant groups have been attempting to expand their insurgency activities in some of the remote parts of the province during the recent years. Both the Taliban and militants affiliated with the Islamic State terror group have presence in some districts of Nangarhar. This comes as at least two ISIS militants were killed during a similar clash in Khogyani district of Nangarhar province nearly three months ago »⁸.

- Voa News, «Civilians Caught in Taliban, IS Crossfire in Afghanistan's Nangarhar Province», 16 oktober 2017 (stuk 10): «As fighting between the Islamic State militant group and Taliban insurgents continues in eastern Afghanistan, civilians are bearing the brunt of the rivalry between the two warring parties.

At least four civilians who were caught in crossfire have died in fresh fighting between the Taliban and IS fighters in the Khogyani district of eastern Nangarhar province, local officials told VOA.

"IS militants killed four civilians and wounded two others," Nangarhar government spokesperson Attaullah Khogyani told VOA.

The fighting in Khogyani district, which continues for a second day, also left several dead from both warring sides.

"Six IS fighters and three Taliban militants have been killed, and another three Taliban wounded in the fighting," spokesperson Khogyani said.

Local residents have joined forces with the Taliban to battle the IS fighters in the district, provincial officials told VOA.

This is not the first time that locals have supported Taliban militants against IS. Frequent IS threats have forced some villagers to join forces with local Taliban to counter IS attacks on their villages. In a similar move last spring, local residents supported Taliban militants to repel an IS attack in the Tora Bora area, where Osama bin Laden once took refuge before he managed to cross into neighboring Pakistan, according to local tribesmen.

The majority of Afghans views IS as an outside force, which has repeatedly targeted local villagers, destroyed homes and markets, and barred children from attending school in areas under its control. IS atrocities have forced thousands of families in several districts to flee their homes.

IS and the Taliban have engaged in frequent clashes in Nangarhar and some areas in northern Jouzjan province, where local IS affiliates are attempting to establish a footprint.

Fierce clashes between the two groups in the Chaparhar district of Nangarhar earlier this year left 21 Taliban fighters and seven IS militants dead, according to provincial officials.

In Jouzjan, where some claim to have joined the IS cause, local militants frequently fight for control of districts and villages in the province. Recent clashes in the Qoshtepa district have resulted in the death of at least a dozen militants from both sides, according to Mohammad Reza Ghafoori, a spokesperson for the Jouzjan governor.

Based in southern parts of Nangarhar, IS's self-styled Khorasan Province branch (ISIS-K) emerged in early 2015 in the mountainous areas of Afghanistan and Pakistan. The terror group has been active in several Nangarhar districts and has frequently targeted villages and government check posts. It has also claimed responsibility for several deadly attacks in major cities in the country »⁹.

Bijgevolg in tegenstelling met de beslissing van de tegenpartij is een terugkeer voor de verzoeker helemaal niet mogelijk omdat het district Chaparhar helemaal niet veilig voor de burgers zijn.

Een complete en grondige lezing van de verschillende informaties aangaande de situatie in het district Chaparhar, zou Uw Raad erkent op zijn minst dat de bestreden beslissing de risico's die verzoeker loopt in het geval van een terugkeer in Afghanistan, niet voldoende analyseert werden."

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden de beschikking van de rechtbank van eerste aanleg te Luik van 25 januari 2018 (stuk 3), het vonnis van de correctionele kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Luik van 18 april 2018 (stuk 4) en verschillende recente internationale rapporten en persartikels inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en de provincie Nangarhar (stukken 5 tot en met 10) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. De verplichting om de rechten van verdediging na te leven in administratieve procedures gelden, behoudens andersluidend voorschrift, enkel in tuchtzaken. Het CGVS is geen rechtsprekend orgaan en geen enkele wettelijke bepaling verplicht de commissaris-generaal de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat de bestuurde, indien ten aanzien van hem een negatieve beslissing zal worden genomen, uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren.

2.3.2.2. Krachtens artikel 267, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen “*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, *Cartesio*, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, *Lyckeskog*, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de door verzoeker voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.3.2.3. Voor zover verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient erop te worden gewezen dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

2.3.2.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt de aan verzoeker op 30 november 2012 toegekende subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken omdat (i) er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet nu hij op 18 april 2018 door de correctionele rechtbank te Luik veroordeeld werd tot 10 maanden gevangenisstraf wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen (cannabis) en omdat (ii) de redenen die hij aanbracht tot behoud van zijn status een behoud van de hem eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen rechtvaardigen.

De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 55/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;”

In een eerste middelonderdeel voert verzoeker aan dat uit artikel 49/2, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat een beslissing op grond van artikel 55/5/1 van dezelfde wet slechts binnen vijf jaar na het verzoek om internationale bescherming kan worden genomen, zodat *a contrario* moet worden

vastgesteld dat na afloop van deze periode van vijf jaar het verblijf onbeperkt is en een intrekking op grond van artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet niet langer mogelijk is.

Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat deze bepaling enkel betrekking heeft op de toelating van een vreemdeling aan wie de subsidiaire beschermingsstatus is toegekend tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk en niets bepaalt over de mogelijkheid tot intrekking van deze status. In artikel 49/2, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet wordt het volgende gestipuleerd: *“De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de subsidiaire beschermingsstatus die aan de vreemdeling werd toegekend, in te trekken overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, 1°”*. Hieruit blijkt dat er *in casu* – waar toepassing werd gemaakt artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet – geen beperking in de tijd bestaat met betrekking tot de mogelijkheid voor de minister of zijn gemachtigde om aan de commissaris-generaal te vragen om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken. Voorts is de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1 in te trekken. Noch artikel 55/5/1, noch artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet bevat een beperking in de tijd voor de commissaris-generaal om over te gaan tot een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is de commissaris-generaal te dezen *ratione temporis* bevoegd om de aan verzoeker op 30 november 2012 toegekende subsidiaire beschermingsstatus in te trekken.

Voorts voert verzoeker in het eerste onderdeel van het enig middel aan dat de minister *in casu* meer dan twee maanden heeft gewacht om het element in zijn bezit dat een beslissing tot intrekking op basis van artikel 55/5/1 zou kunnen rechtvaardigen over te maken aan de commissaris-generaal zodat de minister het bepaalde in artikel 49/2, § 4, van de Vreemdelingenwet niet heeft nageleefd en de commissaris-generaal bijgevolg niet geldig op de hoogte werd gebracht en geen beslissing kon nemen.

Artikel 49/2, § 4, derde lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde zendt onverwijld aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen elk element in zijn bezit over dat een beslissing tot intrekking op basis van artikel 55/5/1 zou kunnen rechtvaardigen.”

Vooreerst wordt er op gewezen dat – in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden – de gemachtigde van de minister – *c.q.* de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken – de commissaris-generaal bij schrijven van 30 mei 2018 verzocht heeft om de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus in te trekken. De datum die verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt – met name 14 juni 2018 – is deze waarop het CGVS dit schrijven heeft ontvangen en niet de datum waarop de gemachtigde dit schrijven heeft verzonden. Het enkele feit dat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Luik dateert van 18 april 2018 betekent niet dat de minister of zijn gemachtigde dit element niet onverwijld heeft overgemaakt aan de commissaris-generaal op 30 mei 2018.

Verder betoogt verzoeker in het eerste middelonderdeel dat de bestreden beslissing meer dan drie maanden op zich liet wachten, hetgeen de termijn van zestig werkdagen, voorzien in datzelfde artikel 49/2, § 4, van de Vreemdelingenwet, overschrijdt.

Artikel 49/2, § 4, derde lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt in geval van toepassing van het eerste of het tweede lid binnen een termijn van zestig werkdagen een beslissing tot intrekking of opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus of informeert de betrokkene en de minister of zijn gemachtigde dat niet wordt overgegaan tot de intrekking of opheffing van dit statuut.”

Verzoeker slaagt er andermaal niet in te overtuigen. De termijn van zestig werkdagen, voorzien in artikel 49/2, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet betreft immers een termijn van orde waarvoor geen sanctie is voorzien in de Vreemdelingenwet indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin kan uit het niet nemen van een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus binnen de door artikel 49/2, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet gestelde termijn worden afgeleid dat de subsidiaire beschermingsstatus niet ingetrokken zou kunnen worden, zoals verzoeker in het verzoekschrift suggereert.

Waar verzoeker in het eerste middelonderdeel nog laat gelden dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de

artikelen 48/3 en 48/4 moest uitbrengen en hij dit niet gedaan heeft, wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt heeft gesteld:

“Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de verzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4, § 1 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar het district Chaparhar in de provincie Nangarhar. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Het eerste middelonderdeel mist, wat dit betreft, feitelijke grondslag.

In een tweede onderdeel van het enig middel laat verzoeker gelden dat hij, na voorwaardelijk te zijn vrijgelaten voor goed gedrag, bij verstek werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Luik wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen (cannabis) en dat uit het administratief dossier blijkt dat hij niet de gelegenheid heeft gehad om zich tegen het vonnis te verzetten. Verzoeker laat evenwel na te duiden uit welk specifiek stuk van het administratief dossier zou moeten blijken dat hij niet de gelegenheid heeft gehad om zich te verzetten tegen het verstekvonnis dat ten aanzien van hem werd geveld. De Raad vindt een dergelijk stuk niet terug in het administratief dossier. Tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd of hij nog iets wilde zeggen over zijn veroordeling maakte verzoeker hierover overigens geen enkele opmerking (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Bovendien is deze kritiek niet gericht tegen de bestreden beslissing, doch wel tegen het verloop van de strafprocedure, waarover de Raad zich bij gebrek aan rechtsmacht niet mag uitspreken.

Voorts voert verzoeker in het tweede middelonderdeel aan dat hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden omwille van het verkopen van cannabis en dat de strafbare feiten waarvoor hij veroordeeld is veel minder ernstig van aard zijn dan deze die tot het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 3 november 2011 in de zaak Arvelo Ponte tegen Nederland hebben geleid. Verzoeker laat bovendien gelden dat de bestreden beslissing zich alleen baseert op zijn enige veroordeling en stelt dat hij het, nadat hij zonder zijn familie zijn land was ontvlucht vanwege problemen met de taliban en terwijl hij minderjarig was, altijd alleen moest redden. Hij geeft toe een zeer trieste vergissing te hebben begaan, doch voegt eraan toe dat hij voorafgaand aan zijn veroordeling geen strafblad had en zich altijd voorbeeldig gedragen heeft. Verzoeker concludeert hieruit dat, rekening houdend met zijn specifieke omstandigheden, zijn loutere veroordeling de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus niet mogelijk maakt.

Artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, werd in deze wet ingevoegd bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015) en vormt de omzetting in het Belgische recht van artikel 19.3., a), van de richtlijn 2011/95/EU. Uit de memorie van toelichting bij genoemd artikel blijkt dat het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus moet intrekken wanneer *a posteriori* blijkt dat een van de uitsluitingsclausules op de vreemdeling had moeten worden toegepast tijdens de asielprocedure, of als hij onder dergelijke uitsluitingsclausules valt na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (*Parl.St.* Kamer, 2014-15, nr. 54-1197/001, 26).

Zoals hierboven reeds werd aangestipt, wordt met de bestreden beslissing op grond van artikel 55/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet de aan verzoeker op 30 november 2012 toegekende subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

(...)

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 55/4 in de Vreemdelingenwet wordt *“voor de invulling van het begrip ‘ernstig misdrijf’ mutatis mutandis verwezen*

(...) naar de punten 155 tot 158 van de 'Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés', uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands)" (Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 51-2478/001, 109).

Punt 155 van deze Proceduregids stipuleert : "Il est difficile de définir ce qui constitue un crime «grave» de droit commun aux fins de la clause d'exclusion à l'examen, d'autant que le mot «crime» revêt des acceptions différentes selon les systèmes juridiques. Dans certains pays, le mot «crime» ne vise que les délits d'un caractère grave; dans d'autres pays, il peut désigner toute une catégorie d'infractions allant du simple larcin jusqu'au meurtre. Dans le présent contexte, cependant, un crime «grave» doit être un meurtre ou une autre infraction que la loi punit d'une peine très grave. Des infractions mineures pour lesquelles sont prévues des peines modérées ne sont pas des causes d'exclusion en vertu de la section F b) de l'article premier, même si elles sont techniquement qualifiées de «crimes» dans le droit pénal du pays considéré."

("155. Het is moeilijk een definitie te geven van wat in het licht van de voorliggende uitsluitingsclausule een 'ernstig', niet-politiek misdrijf vormt, te meer daar het woord 'misdrijf' verschillende betekenissen heeft naargelang van het rechtstelsel. In sommige staten slaat het woord 'misdrijf' alleen op zware strafbare feiten; in andere staten wordt daarmee verwezen naar een hele categorie strafbare feiten, gaande van een gewone kruimeldiefstal tot doodslag. In de huidige context wordt onder een 'ernstig misdrijf' evenwel alleen verstaan doodslag of een ander feit waarop krachtens de wet een zeer zware straf staat. Lichtere strafbare feiten waarop geen zware straffen staan, zijn geen uitsluitingsclausules krachtens afdeling F b) van artikel 1, zelfs indien ze in het strafrecht van de staat in kwestie als 'misdrijf' worden bestempeld." (vrije vertaling zoals aangehaald in het advies van de Raad van State nr. 57.124/4 van 16 maart 2015 bij de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, Parl.St. Kamer, 2014-15, nr. 54-1197/001, p. 53-54)).

Verschillende criteria kunnen worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf, waaronder:

- de aard van de daad: dit houdt de beoordeling in van de mate van geweld, de *modus operandi*, het gebruik van een dodelijk wapen, etc.;
- de straf: een verwijzing naar de maximumstraf kan worden gemaakt die kan worden opgelegd of de lengte van de opgelegde straf bij een veroordeling;
- de werkelijke schade: hier is het noodzakelijk om de daadwerkelijke schade te beoordelen die kan worden toegebracht of op de persoon of het slachtoffer, of op de eigendom;
- de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen: dit criterium vereist een overweging van de procedurele normen die van toepassing zijn, bijvoorbeeld of het misdrijf wordt beschouwd als een overtreding of een misdaad.

Elk van deze factoren, op zich of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat het misdrijf wordt gekwalificeerd als "ernstig" (zie EASO, "Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis", January 2016, p. 24, 37).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., § 109).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd. Het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. X).

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker op 18 april 2018 werd veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg te Luik voor een gevangenisstraf van 10 maanden wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen (adm. doss., stuk 26, map met 'Landeninformatie'). Hoewel verzoekers daden als laakbaar en verwerpelijk kunnen bestempeld worden, is de Raad *in casu* van oordeel dat de door verzoeker gestelde daden niet kunnen worden

gekwalficeerd als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet en aldus niet in aanmerking kunnen worden genomen om, steunend op artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet, over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 30 november 2012 toegekende subsidiaire beschermingsstatus. Er dient immers rekening te worden gehouden met alle omstandigheden van de zaak, waaronder *in casu* de omstandigheid dat verzoeker nooit eerder met het gerecht in aanraking kwam, dat de periode van de inbreuken beperkt was, dat het om een zeer bescheiden trafiek ging en dat het een veroordeling tot een gevangenisstraf van 10 maanden betrof. De omstandigheden van de zaak zijn dan ook zeer verschillend van deze die tot het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 3 november 2011 in de zaak Arvelo Ponte tegen Nederland, zoals aangehaald in de bestreden beslissing, hebben geleid.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker op 30 november 2012 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat er op dat moment in zijn regio van herkomst, meer bepaald in het district Chaparhar in de Afghaanse provincie Nangarhar, een reëel risico bestond van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (adm. doss., stuk 16). Uit niets blijkt dat de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst thans zodanig zou gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Dat in hoofde van verzoeker nog steeds een nood aan internationale bescherming aanwezig is blijkt overigens uit het in de bestreden beslissing krachtens artikel 57/6, eerste lid, 14°, van de Vreemdelingenwet *uncto* artikel 55/5/1, § 3, van diezelfde wet verstrekte advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers, het CGVS adviseerde als volgt:

“Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar het district Chaparhar in de provincie Nangarhar. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Bijgevolg wordt aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN